

— Kdo je snedel smetano, sir, med in mleko, kdo?

Nisem tajil. — To sem storil jaz, da umrem. Šel sem z Andrejčkom nad črešnje, v tēm je vrana odnesla piščeta, zato sem pa pojedel vse óno, da bi umrl. Zdaj me pa pustite, jaz sem umrl — govoril sem in zopet oči zatisnil.

— Toraj takó si poslušal mater, čakaj, čakaj — dejala je mati in vzela iz police brezovko. O jej, da ste videli, kakó me je brezovka hitro obudila k novemu življenju. Skočil sem in skakal okolo matere, v tem ko mi je šiba zasluženó kazen pela. In dobil sem jih takrat dobil, takó da sem od tistega časa še danes švepast — končal je Matevžek, a mi smo se mu smijali in ga nekako čudno gledali, saj smo vedeli, da je Matevžek vže od rojstva švepast.

— Takó je, takó ónemu, kdor matere ne sluša. Zapomnite si to vi naga-jivci mali! — pristavil je še Matevžek.

Še dolgo smo sedeli na ónih drvih. A ko je bilo naposled vender vže čas, da otidemo domóv, težko smo zapuščali našega zgovornega strijčka Matevžka Cicipúja. Saj je znal toliko lepega pripovedovati! — — —

Učenec Stanko †.

ar hočem tú povedati o dečku Stanku, bodi vam v spodbudo, otročiči ljubi!

Stanko se je rodil 1883. l. Sedem let star, upisal se je v ljudsko šolo. Letošnje leto je bil vže v tretjem razredu. Ves ta čas je bil zeló priden in poslušen učenec. V učilnici je bil vedno lepo miren in pazen. Nikoli ga ni bilo treba opominjati še manje kaznovati. Bil je zeló ukažljen ter najodličnejši učenec.

Stanko je pa tudi rad in pobožno molil. Kadar koli je sklenil svoji nežni ročici, podoben je bil nebeškemu kriljatecu. Starišev in učiteljev ni nikoli žalil; vže na vsak migljaj je znal, kaj bi radi. Ni čuda, da so ga zaradi tega stariši, učitelji in vsi dobri ljudje ljubili. Izvestno bi bil Stanko jedenkrat velik in učen gospod, ako bi ne bil umrl tako zgodaj. A neizprosna smrt je segla tudi po njem in ga prerano vzela iz tega svetá. Dné 8. svečana je bil še čvrst in krepák mej svojimi sovrstniki v šoli in zvečer je še pobožno molil „zdravo Marijo.“ Stanko je molil na glas in vsa družina za njim. Oj da bi ga bili videli, kakó lepo in pobožno je molil to lepo molitevec! Kdo bi si bil pač mislil, da je to njegova „zadnja molitevec“ na tem svetu. V noči istega dné jel je tožiti, da ga hudo boli v želodci. Vsaka pomoč je bila zamán in hude bolečine je moral pretrpeti ubogi Stanko. Ves udan v voljo Božjo sklenil je nedolžni Stanko svoje mlado življenje ter se preselil v boljšo domovino tjá gori v svitla nebesa, kjer ni nobenega trpljenja in nobenih bridkostij. Bilo je to dné 13. svečana. Pogreb dobrega Stanka je bil jako sijajen. Marsikatero oko se je zasolzilo, ko so prečastiti gospod kapelan v kratkih, a jedernatih besedah opisali njegovo mlado življenje, podobno življenju sv. Alojzija. In tako, otroci moji, povedal vam sem o prebritkej izgubi bogoljubnega Stanka, ki je z vami vred rad čital tudi vaš „Vrtec,“ a zdaj njegova blaga dušica vže uživa rajsko veselje. Priporočam vam ga v izgled in posnemo, saj je bil priden, dober in pobožen deček. Bodi mu večno veselje v nebesih!

S c.